

har fæstnet sig ved, at denne skulde give nogle forsikrede mindre end tidligere, og hvis man ser paa Tallene, er det ganske rigtigt, at paa visse Punkter vil der ved lav Invaliditet ydes en noget mindre Erstatning end efter de bestaaende Love, men man maa paa den anden Side erindre, hvad dette betyder. Det betyder ikke, at nogen berøves en Ret til en Ydelse, som han allerede har. Ulykkestilfælde er jo noget, der indtræder individuelt, og det er altsaa et fremtidigt Ulykkestilfælde, for hvilket Erstatningen beregnes paa en noget anden Maade, end det beregnes efter den gældende Lovgivning. Endelig er Forholdet det, at i alt væsentligt vil den ringere Erstatning for de smaa Indtægter komme til at falde paa Arbejdere, som for Øjeblikket ikke er forsikrede. Det er for dem, der har de lave Aarslønninger og nu ikke er forsikrede, at Beregningsmaaden vil blive noget ringere. For dem, der allerede er inde under Loven, vil det kun være i relativt ganske faa Tilfælde, at Erstatningsberegningen vil give dem et ringere Resultat end tidligere. Derimod maa man fastslaa, at for Hovedparten af Arbejderne betyder ogsaa denne Erstatningsberegning en meget betydelig Forøgelse af de Erstatningsbeløb, der gives dem i Forsikring. I Forhold til det bestaaende er baade paa det ene og det andet Punkt i Loven alle Ydelser forøgede betydeligt. Det er altsaa, antager jeg, efter at have vejlet dette og set, at man i Landstinget er gaaet med til en saa overmaade betydelig samlet Forøgelse af Erstatningen i Forhold til det bestaaende og i Forhold til Regeringsforslaget, at man her i dette Tings Udvalg er kommet til det Resultat, at det vistnok er bedst at tage Lovforslaget, som det foreligger. Saaledes forstaaer jeg Folketingets Stilling.

Man har berørt forskellige af de Ændringer, som Landstinget har foretaget i Folketingets Affattelse, og flere ærede Medlemmer har under deres Gennemgang af Sagen fremhævet, at der her er Tale om Spørgsmaal, hvorom der ogsaa henede er fremført forskellige modstridende Synspunkter, som man har arbejdet med for at finde en endelig Afgørelse, og man har fra forskellige Sider erkendt, at der under Udarbejdelsen i Landstinget er taget Hensyn til de forskellige Standpunkter, for at man kunde finde et Udtryk, som nogenlunde tilfredsstillede alle. Det kan selvfølgelig ikke undgaas, at de enkelte Medlemmer, navnlig hvor de, som et æret Medlem nylig karakteriserede det, havde haft et eller andet Særønske,

som de havde arbejdet for, naar dette forsvinder, hæfter deres Opmærksomhed særlig herpaa. Men i det store og hele vidner Bearbejdelsen af de forskellige Spørgsmaal om Ønsket om at finde et Resultat, hvorom man kunde samles. Af disse Spørgsmaal vil jeg nævne et enkelt, fordi det har spillet en ikke ringe Rolle, og fordi det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel) og det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup) har dvælet saa udførligt ved det og betegnet det som noget, hvormed de var mindre fornøjede, ja det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds absolut misfornøjet. Jeg vil herom sige, at det for mig er af overordentlig Betydning, at det er lykkedes at tilvejebringe en tilfredsstillende Ordning paa dette Felt. Thi det ærede Medlems Planer førte i en Retning, som efter min Opfattelse i ingen Henseende vilde være til Gavn for Loven som Lovværk eller for de forsikredes Interesser. Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds, som er den mest outrerede Talsmand for, at Spørgsmaalet om, hvorvidt der ved et Ulykkestilfælde er begrundet et Krav efter Loven, skulde kunne appelleres til Domstolene, forser sig ganske paa, hvad der er Kernen i dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem siger, at Spørgsmaal af vital Interesse bør Befolkningen have Adgang til at faa appelleret til Domstolene. Jeg vil udtrykke det saaledes, at Spørgsmaal af vital Interesse bør Befolkningen have Krav paa at føre frem til den Afgørelse, som bedst sikrer den, at dens vitale Interesser er retfærdigt varetagne. Det bliver da ganske simpelt et Spørgsmaal, om Bedømmelsen af disse enkelte Tilfælde varetages bedst af en juridisk Domstol eller af et fagligt Raad, og jeg vil afgjort hævde, at disse Spørgsmaal er ikke Rets-Spørgsmaal, og at de overhovedet ikke kan afgøres ad retlig Vej. Det kan ikke afgøres af Højesteret, om et Knæk i en Arm, der er indtraadt under Arbejdet, og som medfører en Forringelse af Armens Arbejdskraft, er et Ulykkestilfælde eller ikke, det kan ikke afgøres juridisk, det kan kun afgøres ved en lægevidenskabelig Undersøgelse og ved et socialt Skøn over Omstændighederne derved og Følgerne deraf. Derfor vil den, for hvem det er en vital Interesse at faa afgjort retfærdigt, om der foreligger et Ulykkestilfælde eller ikke, se sin vitale Interesse bedre varetaget af en Domstol, som er sammensat af sagkyndige paa det sociale og lægevidenskabelige Omraade, og i hvilken lang Praksis og Erfaring paa dette specielle Omraade kan tilvejebringes,